

reknek, akik vidékről „kulturálódás céljából felutaznak”. Nagyobb mobilizációt és nyitottságot kellene teremteni általában az értelmiségi pályákon, elősegítve a szellemi kondicionálást és a szakmai frissülést a belső, horizontális mobilizációval is.

Az egyik legnagyobb gond a lakáshelyzet megoldása, aminek egyik előnytelen változata, hogy az értelmiségiek saját lakással rendelkezzenek. Főleg a fiatalok ne. Ugyanis, ez meggátolja a mobilizációt. Viszont jó lakásuk legyen: bérlakás, állami lakás, lakásbérlet; szóval bármi, de ennek hiánya ne hátráltassa őket szakmai fejlődésükben, feladataik ellátásában. A lakás bére lehetőleg ne haladja meg fizetésük 20⁰/₀-át, vagy ha igen, úgy „lakpénz”-zel segítsék őket. A fiatal értelmiség társadalmi szerepét és magatartását a rábízott feladatok és funkciók határozzák meg. S ettől nemcsak saját perspektívája függ, hanem a társadalomé is, amelyben él, s amelyért dolgozik.

* A szerző megjegyzése: A kézirat elkészülte után került kezembe Szelényi Iván tanulmánya a vidéki értelmiség mobilitásáról. (Társadalomtudományi Közlemények 1972/3) Ideillő eredményeit, következtetéseit már nem tudtam figyelembe venni, de örömmel ajánlom olvasásra a kérdés iránt érdeklődőknek.

